

DE TWEELING

Elke plek heeft zijn zonderlingen. Sinds de tijd dat mensen in groep leven, zijn er buitenbeentjes, die zich anders gedragen of anders denken. Meestal werden ze met rust gelaten, dachten de anderen er gewoon het hunne van, maar soms, vooral in moeilijke tijden, liepen buitenbeentjes gevaar. Ze kregen de schuld van alles wat er fout liep. Maar die tijden zijn voorbij en dus wonen de zonderlingen gewoon op het einde van mijn straat.

Ik, dat ben ik. Mijn naam is Ollie Roffelsohn en ik ben elf. Ik woon met mijn mama en papa in de Rosenbloesemkersenstraat op nummer 8. En die zonderlingen? Die wonen op nummer 13, in een oud, geheimzinnig huis dat iedereen hier kent als villa Houfandei. Marie Kashperova woont daar met haar dochters: de tweeling Mina en Mahal. Daar vertel ik later meer over.

In onze straat kent iedereen elkaar, of beter gezegd, iedereen weet wie in welk huis woont. Er staan ook maar dertien huizen, zes huizen links, zes huizen rechts met op het einde van de straat de villa van de Kashperovas. Die laatste wonen er al zo lang ik mij kan herinneren, maar sinds kort (nu ik door de week thuis ben) zie ik hen voor het eerst buiten. Van maandag tot vrijdag, om elf uur in de voormiddag, speelt de tweeling in de voortuin. Ik schat Mina en Mahal ongeveer mijn leeftijd, maar ze gaan niet naar mijn school, nochtans de enige basisschool hier in Giergem.

Het is onmogelijk om de meisjes uiteen te houden, ik heb nooit in mijn leven een tweeling gezien die zo identiek is. Ze lijken op elkaar als twee sneeuwvlokken. Hun melkglazen huid is bijna

doorzichtig. Misschien lijkt dat zo door hun gitzwarte, krullende haar dat ze van hun moeder hebben geërfd. De meisjes zijn altijd netjes gekleed en dragen het tegenovergestelde van elkaar. Als de ene een zwart rokje en een wit hemd draagt, dan zie je de andere in een zwart hemd met een wit rokje.

De Kashperova's zien er uitermate deftig uit, toch klopt er iets niet. Het zou kunnen dat het alleen mij opvalt, om je een voorbeeld te geven: geen van hen draagt ooit een passend paar sokken. Soms zijn het grote verschillen, bijvoorbeeld roze rechts en purper links; en soms is het subtieler: twee witte sokken, maar dan heeft de ene sok een kanten kraagje en de andere niet.

Ook al is het nu winter, Marie Kashperova draagt altijd een grote zwarte zonnebril als ze met de tweeling in de voortuin is. Ik heb dus geen idee of ze dezelfde ogen heeft als haar dochters. Mina en Mahal hebben opvallende lichtgroen-grijze ogen, het is een kleur die me doet denken aan edelstenen en piratenschatten. Zelfs door de lenzen van mijn verrekijker hebben de meisjes en hun moeder iets magisch. Alsof ze uit een andere tijd komen.

De burens doen er schouderophalend over, maar ik hoor ze praten. Sowieso nooit over de kinderen, volwassenen praten niet over kinderen die ze niet kennen, behalve als ze er op een of andere manier last van hebben. Als de burens over villa Houfandei praten, gaat het meestal over Marie. Dat ze er al woont van voor dat de straat werd aangelegd en waarschijnlijk in dat huis is opgegroeid, maar dat je haar nooit buiten ziet en dat gebrek aan buitenlucht niet gezond kan zijn voor de kinderen, of dat ze nooit post ontvangt. Het lijkt soms alsof de mensen elkaar van tijd tot tijd moeten helpen geloven dat de Kashperova's nu eenmaal bij de straat horen. Net als pakweg het bos dat achter de villa begint. Geen van hen heeft mij trouwens ooit voorgesteld om een keer met de meisjes af te spreken, ook al zijn wij drie de enige kinderen in onze straat.

Toen we hier kwamen wonen, zo'n vijf jaar geleden, wou mijn mama alle burens uitnodigen om taart te eten. Samen met mij was ze overal gaan aanbellen, dat vond ze persoonlijker dan een kaartje in de bus. Zo kwamen we ook bij nummer 13. Marie Kashperova keek vluchtig naar de uitnodiging in mijn moeders hand, maar nam ze niet aan. Ze had vriendelijk geglimlacht, om meteen te zeggen dat zij en de tweeling die dag niet konden. Zonder verdere uitleg sloot ze de deur voor onze neus.

Ik herinner me haar zonnebril en die identieke meisjes naast haar nog, en ook al wordt elke herinnering door de tijd gekleurd, ik weet nog goed dat wij ons totaal niet beledigd voelden door Maries botte weigering. We wandelden van de oprijlaan met een glimlach, alsof we betoverd waren. Waarschijnlijk was ik gewoon onder de indruk van het grote vreemde huis en uiteindelijk kan je je herinneringen als vijf- of zesjarige niet helemaal vertrouwen. De tweeling zal toen misschien een beetje groter dan mij zijn geweest, maar elk kind groeit op zijn of haar tempo, niet?

VILLA HOUFANDEI

Het minste dat je kan zeggen, is dat die oude villa er raar uitziet. Als je onze straat zou kennen, zou je meteen begrijpen waarom ik er niet op uitgekeken raak. In de Rosenbloesemkersenstraat lijken alle huizen op elkaar. Onze straat werd dertig jaar geleden aangelegd als eerste straat van een moderne woonwijk.

Ooit was heel deze omgeving eigendom van één of andere graaf. Hij had de villa gebouwd, maar er nooit gewoond. Hij woonde in wat vandaag het gemeentehuis is. Onze straat was toen waarschijnlijk de lange oprijlaan van de villa. Toen was er nog geen huisnummer nodig, dat soort huizen had aan een naam genoeg.

Op een dag kreeg iemand bij de gemeenteraad het geniale idee om op de oude gronden van de graaf een nieuwe wijk te bouwen. Dat ze bij de oude oprijlaan begonnen, lag voor de hand, want je had niet veel fantasie nodig om te zien hoe die straat zou lopen. De architect legde uit dat het een stuk goedkoper was om één huis te tekenen en dat twaalf keer te bouwen, in plaats van elk huis uniek te maken. Vandaar dat de huizen enkel verschillen in de kleur van de voordeuren en de versieringen in de voortuinen.

Het contrast tussen onze twaalf huizen en de oude villa is dan ook heel groot. Wij hebben allemaal één verdieping onder het dak, de villa heeft er drie. Nu ken ik zelf weinig van architectuur, maar het is duidelijk dat er aan dit enorme huis stukjes zijn bijgebouwd. Alsof elke nieuwe generatie haar eigen hoopje baksteen, glas en planken moest toevoegen. De verdiepingen splitsen zich op in verschillende torentjes en uitstulpingen. Moest het huis niet geschilderd zijn in dezelfde blauwgroene petroleumkleur, dan zou je nog gaan twifelen of het wel één geheel was. De donkere gordijnen voor de grote ramen aan de voorzijde zijn altijd dicht.

De tuin is niet meer zo groot als vroeger, maar klein is hij ook niet bepaald. Van op straat of van in het bos kan je niet zien hoe ver hun tuin het bos in loopt, want dat eerste deel van het bos is te dicht begroeid. Misschien loopt het wel tot aan het water. Verwacht ook geen mooi aangelegde tuin met honderd-en-een bloemenperkjes. Het huis is gebouwd op een heuvel en het lijkt alsof de verwilderde tuin het huis naar boven duwt. Het geeft villa Houfandei bijna iets van een levend wezen, alsof het — meer dan andere huizen — met de seizoenen mee verandert.

Trouwens, van de rest van de wijk is verder niets terechtgekomen, enkel de Rosenbloesemkersenstraat werd gebouwd, en toen zijn de bouwwerken gestopt. Niemand weet waarom.

ALLEEN THUIS

Het is een rare tijd voor mij, door een samenloop van omstandigheden woon ik een tijdje zo'n beetje ... alleen.

Voor je denkt dat mijn mama en papa mij verlaten hebben of superslechte ouders zijn die een elfjarig kind aan zijn lot overlaten, zal ik uitleggen hoe dat komt. Het klinkt boeiender dan het is: mijn mama en papa zijn Noordpoolonderzoekers. Dat wil zeggen dat ze, af en toe, enkele weken in een laboratorium ergens op de Noordpool bivakkeren. Ze komen daar amper buiten, dus dat is best wel saai. Het spannendste dat ze daar ooit hebben meegemaakt, is die keer dat mama's dikke teen afgevroren is.

Ik snap niet helemaal waarom ze niet altijd in hun labo in de kelder werken — voor je je iets enorms voorstelt van dat labo: mijn ouders zijn geen superhelden, de kelder is gewoon een witte ruimte waar een drietal computers, een grijze dossierkast, twee microscopen en vier metalen soort-van-microgolfovens staan. Ach, uiteindelijk komen die Noordpoolreizen niet zo heel vaak voor, misschien eens om de twee jaar, dus dat is wel oké. Normaal gezien komt mijn oma dan op mij passen, maar die is vorige zomer gestorven.

Tien dagen geleden kwam ik thuis van school en zaten mijn ouders mij op te wachten in de keuken. Meteen kreeg ik een knoop in mijn maag. Hadden ze mijn geheime voorraad chocoladesnacks gevonden? Wisten ze dat ik gelogen had en wel degelijk op papa's leesbril was gaan zitten waardoor ze ruzie kregen over wie hem verloren had gelegd en door wie het huis altijd zo rommelig was? Of wisten ze wat ik met meneer Donkerval had uitgestoken?

Het bleek niks van dat alles te zijn. Vanaf het moment dat ze zagen dat ik het benauwd kreeg — ouders en honden ruiken